

дарове на невестата и предадоха поздрава на царя, който чакаше на Бдинския пристан.

Настана тежкият миг на раздялата. Десетте чифта гребци чакаха с ръце опряни в греблата. Платната бяха готови да се надувят на свежия ветрац. Тълпите струпани край брега не стихваха в ликуващи викове. Отново затръбиха многобройните тромпети, залюля се гъстата навалица, гора от издигнати нагоре ръце размахна кърпи, гугли, високи калпаци, клончета люляк и върба... Мръкваше. Тук-таме светлини на бърини трепнаха в ^{тъмни} поместилите води.

Анна сведе клепащи, за да не забележи никой сълзите, които овлажниха сивите ѝ очи. С рязтреперани устни девойката промълви едва чуто прощалните слова, коленичи и целуна ръка на венгерския крал. Тя бе все още негова дъщеря. Целуна и края на дрехата му. Защото от сега нататък българската царица нямаше да има правото да стори това. След това скри лице в прегръдките на Иоланта, дълго и мълчаливо, без да изхлипа нито веднъж, без да изтрие нито веднъж очите си.

Българите наблюдаваха развълнувани тази няма сцена. Каква сила на духа, колко сдържаност и величие имаше у това тъй младо момиче. Севастократор Александър пристъпи, каза тихо и бавно:

– Време е.

Веднага Анна се дръпна, лека усмивка изплува по натъженото ѝ лице, сякаш слънце, което се бори с облаци. И отвърна решително:

– Да. Време е.

След това се обърна към близките си другарки, към старата си дойка и всички венгерски госпожи. Взе си сбогом със всяка една от тях, като я даряваше с накит, или кърпа везана със скъпи камъни.

– Ако искаш, вземи със себе си старата Борча – каза кралица Иоланта. – Или другарките си Юлча и Матилд.

Анна поклати глава. Застана с дребната си стройна снага при българските девойки.